

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Mf.I.50.001/2020/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a ... pártfogó ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a ... kamarai jogtanácsos által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kártérítés megfizetése és egyéb iránt indított perében a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság **ügyszám** számú ítélete ellen az alperes 15. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, míg fellebbezett részét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes 2006. június 01-től 2018. november 27-ig állt az alperesnél határozatlan idejű munkaviszonyban, utolsó munkaköre non-food osztályvezető, melyet határozott időre töltött be, ezt megelőzően készletgazdálkodási osztályvezető volt.
A peres felek a felperes munkaszerződését 2015. április 01-jén módosították, a személyi alapbérét 2015. április 13-tól havi bruttó 184 900 forintra változtatták.
- [2] A felperes 2016. október 02-án született gyermekével a non-food osztályvezető munkaköréből ment el táppénzre, szülési szabadságra, majd gyedre, mely idő alatt megszűnt munkavégzési helyén a felperes osztályvezető munkaköre. Felperes kérte alperestől a fizetés nélküli szabadságának megszüntetését, akként, hogy 2018. október 03. napjától ismét munkát végezhesen. 2018. október 03-án az alperes személyzeti specialistája a felperesnek 2018. október 03. keltezésű felmondást adott át, melyet a felperes átvett, de az átvételt nem írta alá. A felperes helyes címét tartalmazó alperesi felmondást postai úton kézbesítették a felperesnek 2018. október 04-én.
- [3] Az alperes a felperes munkaviszonyát a munkáltató működésével kapcsolatos ok (átszervezés) miatt - 55 nap felmondási idő mellett - 2018. november 27. napjával szüntette meg. A felmondás előtt alperes nem ajánlott fel a felperesnek más munkakört. A felmondási idő teljes egészére felmentette a felperest a munkavégzési kötelezettség alól. A felmondásban az alperes tájékoztatta a felperest, hogy három havi távolléti díjnak megfelelő összegű végkielégítés illeti meg.
A munkaviszony megszüntetésekor az alperes a felperes járandóságait 184 900 forint alapbér figyelembevételével számolta el és fizette ki: szabadságmegváltásként 420 227 „felmentés t.d"

címén 327 777, igazolt fizetett távollétre 25 214, végkielégítésként 554 701, valamint cafetéria készpénz juttatásként 16 000, SZÉP kártya vendéglátásra 8 000, GYED-re 8 605 összegeket. Az iraton összesen 943 567 átutalás összeget tüntetett fel, 2018. október 15-én 927 567 forintot, majd 2018. november 07-én 16 000 forintot utalt át.

- [4] Az alperes a munkaviszony megszüntetésekor felperesi járandóságokat a 2016., 2017., és 2018. évi béremelés figyelmen kívül hagyásával számolta el és fizette ki.
- [5] A felperes a pontosított keresetével kérte a munkaviszonya jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként kötelezni az alperest a munkáltatói felmondási időre (55 nap) járó távolléti díjnak megfelelő összeg: 519 098 forint kártérítés jogcímen történő megfizetésére. Továbbá kérte kötelezni az alperest a helytelen személyi alapbérrel történő elszámolásból eredő különbözet: bruttó 779 829 forint megfizetésére.
A felperes személyesen perköltséget nem igényelt.
A felperes a felmondás jogellenességét állította arra hivatkozva, hogy a felmondás előtt az alperes más munkakört nem ajánlott fel, pedig volt olyan munkakör, ami felajánlható lett volna.
Továbbá a felperes hivatkozott arra, hogy habár az alperesnél jelentős béremelés volt, a részére járó juttatásokat a 2015. április 13. napján érvényes személyi alapbérrel számolták el. Mivel a készletgazdálkodási osztályvezető munkakör megszűnt, így az alperesnél a ténylegesen megvalósult átlagos éves béremelés az irányadó, mely adat a munkavállalók részére nem elérhető. A beadott igényét a munkavállalók részére működtetett entescom.hu oldalon talált cikkek alapján számolta ki.
- [6] Az alperes ellenkérelmében a helytelen személyi alapbérrel történő elszámolásból eredő különbözet (bruttó 779 829 forint) címén érvényesített követelésből elismert bruttó 497 700 forintot, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. Kérte továbbá a felperest perköltségben marasztalni.
Állította, hogy az adott időszakban a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban Mt.) 45. § (3) bekezdése szerinti fióktelepén nem volt olyan, az Mt. 66. § (5) bekezdésének megfelelő munkakör, amelyet felperesnek fel kellett volna ajánlani. A felperes munkaköre megszűnt, így a felmondás - világos, valós, okszerű - kritériumai maradéktalanul teljesültek.
Előadta, hogy a felperes bérénel nem volt elvégezve a 2016., 2017., 2018. évi béremelés, a felperesnek havi bruttó 254 200 forint alapbérének kellett volna lennie a munkaviszonya megszüntetésekor.
- [7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest bruttó 779 829 forint helytelen személyi alapbérrel történő elszámolásból eredő különbözet megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy felperes 60%-ban pernyertes és 40%-ban pervesztes, a felperes pártfogó ügyvédje díja 60%-át az alperes viseli, a további 40%-a az állam terhén marad. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 46 800 forint eljárási illetéket, megállapította, hogy a további 31 000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.
- [8] Az alperes által szolgáltatott bizonyítékok, közöttük **tanú 1** tanúvallomása alapján bizonyítottnak ítélte, hogy 2018. október 02-03-án nem volt a felperes által utóbb betöltött non-food osztályvezető munkakörhöz szükséges képességnek, végzettségnek, gyakorlatnak megfelelő, az Mt. 66. § (6) bekezdése alapján alkalmazandó 66. § (5) bekezdésében írtak szerinti betöltetlen munkakör a felperes munkavégzése helyén, az alperesi felmondás nem volt jogellenes, következésképpen alaptalan a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként 519 098 forint kártérítés megfizetése iránti kereset.

- [9] Rögzítette, hogy az Mt. 59. §-a szerint a munkáltató a 127-132. §-ban meghatározott távollét megszűnését követően ajánlatot tesz a munkavállaló számára a munkabér módosítására. Ennek során a munkavállalóval azonos munkakörű munkavállalók részére a munkáltatónál időközben megvalósított átlagos éves béremelés mértékét kell alapul venni. Ilyen munkavállalók hiányában a munkáltatónál ténylegesen megvalósult átlagos éves béremelés mértéke az irányadó. Erre tekintettel a felperes járandóságait nem lehetett volna a felperes 2015. április 13-ától megállapított bruttó 184 900 forint jövedelmével elszámolni. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes bérénél nem volt elvégezve a 2016., 2017., 2018. évi béremelés, előadása szerint a helyes személyi alaphér bruttó 254 200 forint volt, a felperest ezért további 497 700 forint illeti meg. A felperes vitatásával szemben a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban Pp.) 522. § (1) bekezdése b) pontja az alperes munkáltatót terhelte az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességének bizonyítása, előadását igazságügyi könyvszakértő véleményének beszerzése útján bizonyíthatta volna. A bíróság tájékoztatása ellenére szakértői bizonyítást azonban az alperes nem indítványozott, számításának helyességét tanúbizonyítás útján kívánta igazolni. **tanú 2** tanú vallomása azonban kétséget kizáróan nem támasztotta alá az alperesi számítás helyességét. A bizonyítás hiányát az alperes terhére értékelte, és a felperes által megjelölt távolléti díj és bérkülönbözet összeget fogadta el tényként, és a felperes által kért összegű helytelen havi személyi alaphérrel történő elszámolásból eredő különbözet megfizetésére kötelezte az alperest, az Mt. 59. §-a alapján.
- [10] A Pp. 101. § (3) bekezdésében foglaltak szerint állapította meg a bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát, és rendelkezett a felperes pártfogó ügyvédje díja viseléséről, a pervesztesség arányában. A Pp. 102. § (2) bekezdése alapján kötelezte a bíróság a túlnyomórészt pervesztes alperest pervesztessége arányában az eljárási illeték részbeni megfizetésére. Mivel a felperest teljes költségmentesség illeti meg a munkavállalói költségkedvezményre jogosultsága okából, a felperes helyett az állam viseli a felperesre eső eljárási illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján.
- [11] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával az öt terhelő marasztalási összeg leszállítását bruttó 497 700 forintra, míg egyebekben az ítélet rendelkezéseinek helybenhagyását indítványozta. A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjának megfelelően a bizonyítás eredményének okszerűtlenségét állította. Nem vitatta, hogy a felperes kiléptetéskor érvényes bérét nem megfelelően számolta ki, a felperes távolléte alatt megvalósított átlagos éves béremelés mértékének alapulvételével a felperes kiléptetéskor érvényes bére havi bruttó 254 200 forint volt, az elsőfokú bíróság által elfogadott 293 700 forint helyett. Álláspontja szerint a felperes távolléti díjának megállapítása nem tartozik szakértői kompetenciába, annak elégséges bizonyítéka az alperesi tényállítás, hogy a 2016/2017. üzleti évben 17,3 %, míg 2017/2018. üzleti évben 17,2 % volt a megvalósult átlagos béremelés az alperesnél a kiskereskedelmi munkavállalók vonatkozásában, melyet alátámasztott az alperesi cégcsoportban dolgozó tanú vallomása is, aki munkaköréből adódóan bérszámfejtési ügyekkel foglalkozik. Utalt arra, hogy még csak említés szintjén sem merült fel a perben, hogy a felperes milyen cikkek, információk alapján számította ki a keresetben meghatározott havi bruttó távolléti díját. Álláspontja szerint tényállítását a tanú vallomása megfelelően bizonyította.
- [12] A fellebbezést a Pp. 2020. április 1. napjától hatályos 8. § (2) bekezdés b) pontja, és 630. § (11) bekezdése alapján az ítéletábra, a vészhelyzet ideje alatt érvényesülő egyes eljárásjogi rendelkezésekről szóló 74/2020. (III.31.) Korm. rendelet 29. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.
- [13] A fellebbezés nem alapos.

- [14] Az elsőfokú ítéletnek a felmondás jogellenességére alapított kártérítési igényt elutasító rendelkezését, továbbá az alperest 497 700 forint megfizetésére kötelező rendelkezését fellebbezés nem érte, azt az ítéletábra a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint azokat nem érintette. Az alperes fellebbezése a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére irányult, annak okszerűtlenségét állítva. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a perben beszerzett bizonyítékokat okszerűen, azokat egyenként és összességükben értékelve, bizonyító erejüket helyesen mérlegelve állapította meg a tényállást, melynek felülmérlegelése nem indokolt.
- [15] Az elsőfokú bíróság által helytállóan felhívott Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontja esetén a munkaügyi perben a munkáltatónak kell bizonyítania az igényelt juttatással összefüggő számítások helyességét, ha az vitatott. A fellebbezéssel vitatott körben ezért az alperesnek kellett bizonyítania a nála a felperesi távollét idején megvalósított átlagos, éves béremelés mértékét, ennek figyelembevételével a munkaviszony megszüntetésének időpontjában a felperes távolléti díjának összegét, valamint azt, hogy a munkaviszony megszüntetésére tekintettel esedékes kifizetéseket ezen megfelelő távolléti díj figyelembevételével számította. Az ezen adatok megállapításához szükséges szabályzatok, dokumentumok kizárólag az alperesi munkáltatónál lelhetőek fel, ezeket a munkavállaló felperes nem ismeri, nem is ismerheti, azok pontos tartalmára bizonyítékkal nem rendelkezik. Ennek megfelelően, habár a Pp. 521. § (1) bekezdéséből következően a felperesnek a keresetlevelében meg kell jelölnie az általa követelt összeget, az elmaradt jövedelem tételeit jogcímenként és összegszerűen elkülönítve, azonban mindezeket csupán a felperes legjobb tudomása szerinti összegben kell a keresetnek tartalmaznia. Amennyiben az alperes ellenkérelmében ezeket vitatja, a bizonyítás a Pp. 522. § (1) bekezdés b) pontjára tekintettel őt terheli, a sikertelen bizonyítás következménye - ahogyan arra az elsőfokú bíróság a perfelvételi tárgyaláson figyelmeztette az alperest - a felperes keresetének megfelelő ítélet. Lényegében ezen szabály a Pp. 265. § szerinti bizonyítási szükséghelyezettel azonos rendelkezéseket tartalmaz, ennek megfelelően a szükséghelyezetben lévő fél által bizonyítandó tény a bíróság valósnak fogadhatja el, ha annak tekintetében nem merül fel kételye.
- Maga az alperes sem vitatta a perben, hogy a megvalósult átlagos béremelés megállapításához szükséges adatokkal a felperes nem rendelkezett, nem volt ezért jelentősége annak, hogy a felperes a keresetlevelében megjelölt összeget pontosan milyen adatok alapján határozta meg. Megjegyzi az ítéletábra, hogy erre vonatkozóan a felperes nyilatkozatot tett, melyet érdemben az alperes nem vont kétségbe.
- [16] Az ítéletábra egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes a megvalósult átlagos éves bérfeljesztés általa állított mértékét megfelelően nem bizonyította. Az alperes ennek igazolására csupán egy általa kiállított, cégszerűen alá nem írt, okiratnak nem minősülő számítógépes táblázatot csatolt, melynek első két sora csupán rögzíti a 2016/2017. illetve a 2017/2018. évre alperesi hivatkozás szerint meghatározott béremelés mértékét. A táblázat nem tartalmaz semmilyen olyan adatot, melyből az állított béremelés mértéke megállapítható, ellenőrizhető, visszakereshető lenne. A táblázat bizonyítékként nem vehető figyelembe, az csupán az alperes személyes nyilatkozata, tényelőadása.
- Az alperes e tényelőadás bizonyítására kizárólag az alperesi cégcsoport munkavállalójaként alkalmazásban álló **tanú 2** tanúvallomását ajánlotta fel. A tanú akként nyilatkozott, hogy az éves béremelések követése, kezelése a bérszámfejtés feladata volt, a bérek megállapítását az országos adminisztrációs központ végezte a kapott kimutatások alapján. Elmondta, hogy amikor a felperes távolléti díját átszámolták, az előző évre vonatkozó emelési mértékeket átnézték, arra azonban nem tudott pontosan nyilatkozni, hogy csak éves béremelés volt vagy évközi emelések is voltak-e.

Előadta ugyanakkor, hogy a második sor a 2018. február végéig megvalósult béremeléseket tartalmazta, a 2018. évben ezt követően meghatározott béremelésekre adat még nem volt.

Önmagában a tanúvallomás nem elegendő az átlagos éves béremelés mértékének igazolására, mivel az annak alapjául szolgáló adatok, a tanú vallomása szerint visszanevezett előző évekre vonatkozó emelési mértékek, az országos adminisztrációs központ által kiállított okiratban meghatározott éves emelési mértékek hiányában ezek az alperesi állítás kétséget kizáró bizonyítására nem alkalmasak. Az ítélet tábla egyetértett az alperesi fellebbezéssel annyiban, hogy az alperes bizonyítási kötelezettségének nem kizárólag szakértői bizonyítás útján tehetett volna eleget. Az alperesnek az őt terhelő bizonyítási kötelezettség körében megfelelően szolgáltatnia kellett volna olyan okiratokat, tanúvallomásokat, egyéb bizonyítékokat, adatokat, amelyekből megállapítható és ellenőrizhető, hogy a nyilatkozatában feltüntetett éves átlagos béremelési mérték megfelel a valóságnak. Amennyiben ezen adatokat kiadni nem kívánta, úgy valóban szakértői bizonyítás során, szakértő vizsgálhatta volna a béremelés éves átlagos mértékét. A csupán egy alperesi érdekkörbe tartozó munkavállaló tanúvallomásával alátámasztott tényelőadás, annak visszakövethetősége, ellenőrizhetősége hiányában az alperesi előadás kétséget kizáró bizonyítására nem alkalmas. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítatlannak találta az alperesi elszámolást, és a bizonyítatlanság következményeként a felperes által megjelölt távolléti díj és bérkülönbözet összeget fogadta el tényként.

- [17] Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [18] A felperesnek a másodfokú eljárással költsége nem merült fel.
- [19] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján maga köteles viselni, ideértve a lerótt fellebbezési illetéket is.

, 2020. május 15.

Dr. Veszprémy Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Tass Edina s.k. bíró